

FRIEDRICH KLÁRA

Novemberi seregek

Beállt az ősz, a hadak visszatérnek
megverve vagy holtan, a sápadt nemzedék
nincs bor, dal, tréfa, csak szalmazsákra dőlnek
és hallgatják az Idő érdes lélegzetét.

Az asszonyok a hídnál véres vásznat mosnak
szürke köd teríti rájuk a köpenyét
eltűnnek benne, most és mindörökké
nem várják balgán az Igazság kegyét.

Nem térni vissza a csűrhe körforgásba
ne nyerítsen ló, ne hívjon a kürt
csak álmodozni Róla, a hatalmas Hazáról
mely valami pocsolyában régen elmerült.

Mégis tudják, a Föld Isten, ha hív majd
szántani-vetni és kizöldül a rét
felkelnek újra a rothadt szalmazsákról
és megélezzik a rozsdás vas ekét.

Hadba mennek újra keserű daccal
idegen parancsra, idegen célokért
minden ismétlődik, forog nyikorogva
azt nyikorogja: miért, miért, miért...

Az utolsó hegy

Úgy lógok már csak a földi világon,
mint korhadt ajtón rozsdásodó lakat
helyemet a zajban nem találom
és nem szólok már újabb szavakat

Egy reggel elmegyek a régi rigók után
fenyőtű úton ropognak lépteim
kicsike madártoll hajamban megpihen
és elámulok az erdők fényein

Eldőlök lassan, még horzsol egy fatörzs
lehámlik rólam elrontott életem
száraz levéllé válok, rám lép az őzgida
és átgörget a szél az utolsó nagy hegyen

TÚRÓCZI PÉTER

Körülírt csoda

*Fehér, fekete, locsog, vagy kopog;
Közkézen és közszájon forog.
Minden évben, de leginkább gyermekkorban
Valamikor régen, valakik egy ólban.
Valaki megszületett, jingle bells,
Halászlevet főzöl és bejglit szeletelsz.
Nincsenek ellenségek, csak barátok,
Újra egyben vannak a családok;
Giccs
Fröccs.
Kivágott fenyők, béke, nyugalom.
Messzire nem szállhat, oly destruktív e dalom.*

Egy ilyen verset írtam volna, az előző években,
Ha őszintén válaszoltam volna arra, amit őszintén kérdez-
tem.

De nem így tettem, akkor idealizáltam a rosszat, most ba-
gatelizálom a jót.

Az emberek mindig hűteni kell az elszabaduló láncreak-
ciót.

De most nem akarom hűteni, mérhetetlenül boldog va-
gyok,
Olyan boldog, mint a bibliai látásukat visszanyerő vakok.
Mert úgy érzem élek, és az élet csodás,
Az egész karácsony ma egy nagy tündéragyogás.

Szeretek és szeretnek, szeretet a köbön,
Ez patakzik ki, boldog tudatküszöbömön.
Jó veletek lenni, a szeretet melege
Jobban átmelegít, mint bármilyen csemege.

Melyet itt látok az asztalon, vagy amott magunk körül,
Úgy érzem mindenki elégedett, boldog és örül.
Ahogy én is, hiszen van a változó világban valami biztos;
Örökre és visszavonhatatlanul megszületett Krisztus.

JACSO PÁL

Rebellisek unokái

Rebellis szálfa gyöngye unokái vagyunk mind:

kik a jó borokat kedvtelve, méltatóan isszuk.
 S hisszük, a jól kijárt utakon messzire eljutunk,
 bár e hosszú utak köveihez még keveset tettünk,
 többször pedig bizony, inkább el is vettünk...
 Mert lehetünk nap-napra színes forgatagú, tarka soka-
 dalom,
 soha nem lesz igazán itt miénk a hatalom, saját ma-
 gunk felett,
 ha a torkokba ürített kristály poharakat nem dobjuk
 padlóra,
 hogy ezemi szilánkból válhasson valóra mindaz,
 amiért rebellis ük- és nagyapáink oly sok vért áldoztak
 Európa közepén - mégis is inkább a világ peremén -
 táncolva.
 S bár többször voltak vasra-verve, s csonkán lelán-
 colva,
 forrongó vérük nyugtalan lelkiület átjárva,
 nem kopó erejük jófajta, tüzes borokkal táplálta.

Így ha szép ívű poharunk, szemünk elé vesszük,

lássuk magunk előtt, míg koppanva letesszük:
 érezzük magunkban mindazoknak lelkét, kik nehéz
 utakon
 jól előttünk jártak: hegyek mélyébe s a történelemben
 is
 örök nyomot vájtak, mely tetteket máig emlegettünk
 büszkén, s bár közünk nem lévén hozzá koccintást
 emelünk.

És ha belenézünk a gyöngyöző, illatos pohárba,

előjönnek dicső, szép emlékeink lassan, mind sorjá-
 ban,
 s mind ahányszor kóstoljuk jó hegyeink levét,
 magunkban érezzük ezer év napjának, bátorító hevét.
 S e titokzatos világ, nagy körforgásának törvényei
 okán:
 isszunk rebellis apáink hús kulacsából, s kiontott vére-
 ből is,
 majd átmennénk akár a tú fokán!
 Ha fejünkbe szállt a jó bor..

De reggelre a józanság nyitja ránk az ajtót,

maradunk kik voltunk, bár szép álomban jártunk,
 többek lettünk pusztá rögválónknál, s ha fel is ébred-
 tünk:
 Hidd el, kár bánkódnunk!
 Csak annyit tegyünk, mit a jó-sorsunk ránk mért,
 mikor az élet nagykönyvében nyitott nekünk lapot,
 megsárgult aljára elérvén, úgy záruljon a bejegyzés:
 Ez az ember közülünk valamit alkotott.
 Ha eldugott legalább egy szépen termő vesszőt,
 melyről mások is majd vígan szüretelnek,
 s ültetett legalább egyet a barátság fájából,
 ha készített még élteben egy jó bort is,
 már nem esett túl messze alma az álmától...
 Így rebellis apáink is békén nyugodhatnak:
 Mert ha nem is vagyunk mind, dönthetetlen szálfa,
 nem volt hiábavaló igyekezet,
 dédapáink álma.

VALEK TÜNDE

Napkeletről jöttek hódolatot tenni

*(A vershez tartozó festményeket a borító hátsó
 belső oldalán találják)*

Fényességes Jeruzsálem városába
 Küldöttség érkezik a nagy palotába
 Napkelet bölcei, asztronómusai
 Kik időben feltárják az ég titkait
 Sietnek messzi tájokról, közel két évig
 Szudántól Perzsián át Arábiáig
 A jel, amit láttak az égen feltűnni
 Mindüket készíti nagy útnak indulni
 Ahonnan jönnek nagy a megbecsülésük
 Tudásukért hatalmuk van, sok-sok pénzük
 Mintha maguk is királyok lettek volna
 Díszes ruhájuk, málhájuk csupa pompa
 És mégis felkerekednek csodát látni
 Egy kisednek méltó ajándékot hozni
 Minden tudásuk csak arra elegendő
 Hódolatot tenni hús-vér Isten előtt
 Az ég beborul, a csillagfény kihuny
 A bölcsek álldogálnak tanácstalanul
 Kérdezik Heródest, ki Izrael ura
 „Ó, hol van a zsidók újszülött királya?”
 Heródes megretten idegenek előtt

Akik Izrael királyát keresik, de nem őt!
 A papok Mikeás prófétát idézik:
 A Vezér Júda Betleheméből származik,
 Aki Izraelnek lesz igaz Pásztora,
 Népszabadítója, várva várt Messiása!
 Kezét dörzsöli mézes-mázás Heródes
 A bölcseket küldi József Betlehemébe
 Azzal a kikötéssel, ha sikerrel járnak
 Közöljék, mert Heródes is meghódolna
 És a csillag ragyog, ím, újra fényesen
 Mutatja az utat, hol megtestesült az Ige.
 Bemennek a házba, hol lakik a gyermek
 Hálaímat mondanak, leborulnak előtte:
 Íme, Isten báránya, ki majd, ha felnő
 Új szövetséget köt ember és Isten között!
 Ajándékaikat teszik gyermek elé:
 Az aranyat, mirhát és illatos tömjént
 A kisdéd, akit úgy vártak, rejtve érkezett
 Nem fényes palotába, kényelembe
 Ácsmester nyújt neki meleg hajlékot
 Növekedéséhez erőt, biztonságot
 És a pásztorok éjjel féltő álmodat látnak:
 Ne Jeruzsálem felől térjenek haza!
 Boldogan elköszönnek, telve biznysággal
 Viszik a hírt szerte a hatalmas világba:
 Megszületett a világ világossága!
 Közöttünk van hitünk Igazsága!

MOLCSÁNYI JENŐ

Téli szerenád

Lebeg a hold
 a vén-erdő felett,
 a csillagos ég alatt
 felsír az est...
 Hús fényben fürdik
 a tóparti ház,
 tornácán megszólal
 a téli szerenád.
 Szellő motoszkál
 a házak falán,
 és ki-be sétál
 a kert kapuján...
 Az idő
 múló-nyomán,
 letörve ott maradt
 egy száraz virág.

Emlékkönyvbe zárt sóhajok

Ecset, és vásznon
 megrajzolt évek,
 festékszagú képek
 szülőföldem,
 most hozzád értek.

Emlékmorzsákon
 lépkedem
 átölel a múlt, és a
 végtelen.
 Elveszett arcok,
 elveszett képek
 a fiók mélyén,
 már hiába keresnélek...

Az idő megsárgult lapjain,
 már minden halovány...
 Emlékkönyvbe zárt lopott perc talán.
 MJ

KÓCZI ROZÁLIA

Advent a Tiszain

Várunk.
 Vonatok jönnek,
 vonatok mennek.
 Várunk.
 Emberi szóra,
 rossz helyett jóra,
 nagy ölelésre,
 szeretetfényre.
 Kifeszülő perc
 egy végtelenség.
 Várunk.
 Eljövételre.
 Rátalálásra.
 Megbékélésre.
 Várunk...

Narancsos álmok

Bársony éjnek édeni fényében
 ültünk a lépcső legfelső fokán,
 képzetünk szállt a hullámok sodrán,
 álmokat szőttünk arany kékébe,
 egymást ölelve, összefonódva,
 Ígéretekkal, álmrózsákkal,
 csillagösvényén sorsunk vonatán.
 Édes narancsillat szállt a szélben,
 régi karácsony ízét idézte,
 mikor anyám a pince mélyében
 narancsfát nevelt a háborús télben,
 hogy érezzük az ünnep melegét,
 szegfűszeg és fahéj játékában,
 szentséges éjszaka varázsában
 éljük át a remény születését.
 A fűszeres nyár álomcsónakjában
 lelkem rég rejtett zugát kitárta,
 hogy te légy, ki kincseim vigyázza
 szerelmünk örök csigaházában.
 Egy végtelenné kifeszített perc,
 narancshéj-sátorral takaró éj,
 álmunkat őrző, kerettelen kép.
 Hirtelen foszlott az ég szövete,
 elsuhantak messzire az álmok,

REMÉNYIK SÁNDOR

(1890-1941)

Egy lélek állt...

Egy lélek állt az Isten közelébe'
 S az örök napsugárban reszketett
 És fázva félt,
 Mert érezte, hogy vonzza már a föld,
 És keserűn kelt ajkán a "miért",
 Mikor az Isten intett neki: "Készülj!"

Valaki ott lenn meg akar születni,
 Neked szőtték e színes porhüvelyt:
 Pici kezeket, picit lábakat;
 És most hiába, le kell szállanod,
 Öröktől fogva te vagy kiszemelve,
 Hogy e testet betöltsd,
 Mint bor a kelyhet, ampolnát a láng.
 Menj és ne kérdezz, ennek meg kell lenni!"

S szólt a lélek: "Én nem akarok menni!
 Én boldog vagyok Veled, Istenem;
 Mit vétettem, hogy egedből kivetsz?
 Mit vétettem, hogy le kell szállanom,
 S elhagynom búsan és reménytelen
 Az angyalokat, testvéreimet?
 Mit vétettem, hogy le kell szállanom,
 S felölnem a gyötrő Nessus-inget,

A meghasonlás örök köntösét,
 A nekem szabott hitvány rongy-ruhát?
 Ki bor vagyok: a Végtelennek vére,
 S láng, mely üveg alól is égig ér:
 Mit vétettem, hogy bezársz engemet
 Kehelybe, amely megrozsdásodik,
 S ampolnába, mely romlandó cserép?!"

És szólt az Isten szigorún: "Elég!
 A törvény ellen nincsen lázadás!
 Ha milliók mentek panasztalan,
 Talán te légy kivétel?
 Mint a fiókát az atyamadár:
 Kivetlek. Tanulj meg jobban repülni,
 S jobban becsülni meg az örök fészket!"

S az Ige alatt meggörnyedt a lélek.
 Szomorún indult a kapu felé,
 De onnan visszafordult: "Ó Uram,
 Egy vágyam, egy utolsó volna még;
 Egy angyalt, testvér-lelket hagytam itt,
 Szerettük egymást véghetetlenül,
 Tisztán, ahogy csak a mennyben lehet,
 Szeretném viszontlátni odalenn,
 Ha csak egy percre, ha csak mint egy álmot."
 S felelt az Úr:
 "Menj és keresd! Lehet, hogy megtalálod."